

Öfwer förnäme
bruks-herren,
wälborne herr Adam
Jacobson Leyell,
som den 22....

Frese, Jacob

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1729
Leyell

National Library
of Sweden

Sfwer

Förnamne

Brufs = Herren /

Wälborne

Herr

J

A

C

O

B

N

Som den 22. Martii 1729. Saligen afled / och
den 27. därpå följande i Stockholms Store
Kyrcka lades til hwilo;

Skref detta

JACOB FRESE.

B E D R H D E M /

Tryckt hos JOH. L. HORRN, Kongl. Antiquit. Archivi Boktr.

Aldock den Högste undt Os Fred,
 Och giedt Os Bröd att qweckna wed:
 Sielf wattungat Land och Rike så,
 Att Korn och Must ej tryta må:
 Att Träden burit ymnig frucht,
 Och Marcken spridt en härlig lucht:

Att utaf Jorden slutit Märg,
 Och Hannog utaf Hälleborg:
 Att Haf och Siö och Wattens Lopp
 De Rike dammar öpnat opp;
 Så att den Arma Lazars Slägt
 Ar åter worden wedergwäckt;
 Och Afkermannen, på sitt sätt,
 Af glada dagar blifwit mätt;
 Så flagas dock än lika wäl,
 Och flagas icke utan skäl,
 Att både in-och utom Belt
 Med Swänska handeln är bestält.

De Segel, hwilka här ifrå
 Til fiärran hamnar pläga gå,
 Och plöija Hafwets blöta Plan,
 Den wida wilda Ocean;
 När de sin bärgning återbragt,
 Och fahran ha til ryggia lagt,
 Tu föga mer der's winning är
 Din utstädd möda och beswär;
 Hwaraf det ändtlig föllja will,
 Att Allmän Armod sätter till:

Att Skieppen, som från stapel gå,
I egne hamnar wråkas må,
Och förr'n de sökt en främmand led
Här wattu siuke siunka ned.

Och fast vårt land, uppå sin lätt,
En Rik och hymnig tildragt fått,
I det de Mos-grå skarpa Bårg
Ha innan till en fågre Fårg,
Och hårda Wallmen, som man ser,
Sig lika som till giåsning gier;
Så tar ett annat Folck den winst,
Och wære egne åga minst.

De Främde söka sig ikring,
Och winna alt för föga ting:
De handla här till wår förtret,
Och suga landets hymnoghet:
Hwarhos de icke ha fördrag,
Att, under skien utaf Förlag,
Når någon liten skuld är giord,
Dra til sig både Grund och Jord.

Men huru länge skall det så
Uti vårt Arma Manheim gå?
Sen til, I tresne Swea Mån,
Att skudda från Ehr Sket åni;
Bewaren Fäderlandzens Rätt;
Ej gammal häfd ej häfwes lätt.

En Man, som lägges blef på bår,
Och till det tysta samfund går,
Som nu sin ögon sammanlagt,
Har tagit detta wål i aft:
Har följt sin åbla Sinnens fart,
Att undersöka Bergens Art:
Har alla hinder undanrögt:
Och ej med andras Kalfwar plögt:

Om Landets wälfärd wist sig öm,
 Och wunnit Heder och Beröm.
 Har sin handtering sielf förstått
 Och tagit inga falska mått:
 Giordt hårda Jorden len och miuf,
 Förmedelst ett försiktigt Bruf:
 Ej hängt wid draswel och wid skumm,
 Men lämnat sunda tanckar rumm;
 Ty har ock honom fallit till
 Swad lyckan sparsamt dela will,
 En rik belöning af hans Råd,
 Som främjar allas wärk och Råd.

Kor, at wårt Rike mycket mist,
 När uppå slike Mån blir brist:
 När fasta stöder ryckas hän,
 Och swaga grenar bli igien.

Sorgbundne! förjen detta fall,
 Om Sorg på Saknad följja skall;
 Dock tagen af hans wandell tröst,
 För Edre nedertyngde bröst.

Mån trötta ben i Jordens stid,
 Ghe Sömn och Swilo ware söt!
 Gåån bort, och sluten dören till,
 Till des sig wreden sakta will.
 När Tidsens längder ända få,
 Stu I till Eder del upstå.

